Hovedkvarter,
LTTE (Liberation Tigers Of Tamileelam),
Tamileelam,
27. November 2008.

Kjære tamilske folk,

I dag er det Maveerar Naal- dagen da vi feirer våre store helter.

På denne renhetens dag skal vi minnes og æres våre elskede helter som har gitt sine høyeste offer for frigjøringen av vårt fedreland, og som derfor fortsetter å fylle alle våre hjerter.

For oss er dette en ærbødig minnedag da vi hedrer våre fryktløse og tapre helter som har forvandlet landet vårt fra å være underlagt et utenlandsk styre i årevis, til å bli et land av motstand som nekter å underkaste seg viljen til fremmede undertrykkeren.

Dette er vår nasjonaldag, da vi ømt inngraverer i hjertene våre minnet om våre store martyrer som er døde, og hvis helligede streben skulle bli til forløsningen av landet vårt, slik at vårt folk skulle kunne leve i frihet og med selvrespekt/verdighet.

Våre helter elsket dette landet høyt. Fra det øyeblikk da de satte seg som visjon at vårt fedreland skulle bli fritt, inntil det øyeblikk da øynene deres ble lukket for bestandig, er ofrene deres uten sidestykke i verdenshistorien. Intet land, bortsett fra vårt eget, har noen gang møtt på en lignende fantastisk hengivenhet og plikttroskap som kommer til uttrykk gjennom handlingene til våre tapre helter.

Det var på denne landjorda at heltene våre ble født. De vokste opp her, og bodde her. Det var også på denne landjorda at deres fottrinn har satt sine spor. Luften de åndet er blandet sammen med dette landet. I uminnelige tider og gjennom generasjoner har det tamilske folket levd på denne landjorda. Dette var landet som de elsket så høyt. Våre helter døde for denne nasjonen, og er stedt til hvile i dets skjød. Landet hvori de er sjelelig begravd, tilhører oss, og det er vårt eget land. Men den arrogante singalesiske nasjonen er ubøyelig, og er fast bestemt på å okkupere og erobre dette historiske landet. All denne menneskelig lidelsen springer ut av et ukontrollert begjær. Med mindre man frigjør seg fra grådighetens klør, vil man aldri klare å befri seg fra sorgens

fotlenker. Med sin grådighet etter landområder, har singaleserne valgt en militaristisk sti av ødeleggelse. Staten har forsøkt å opparbeide verdenssamfunnets støtte for å kunne gjøre front mot oss. Det er å leve i militærseierens drømmeland. Fra denne drømmen vil de imidlertid snart våkne opp, det skal være sikkert og visst.

Mitt elskede folk!

Tamil Eelam står overfor en voldsom krigføring som vi ikke har sett maken til. Ved å løfte seg i ulike deler av Wanni, har krigen vunnet terreng. Så lenge som den singalesiske staten er engasjert i en militær løsning, tar krigen en mer intens og utbredt form. Den underliggende intensjonen til den singalesiske staten er å utrydde den nasjonale livsførselen og ressursene til det tamilske folket, samt å underlegge seg den tamilske nasjonen under fremmed singalesisk militær despotisme. Med dette for øyet, utfører staten sin krigsplan i full galopp. Ved å samle sammen alle sine militære ressurser og arsenal, og med alle sine nasjonale ressurser til å støtte opp under den, har den rasistiske Sinhala-staten ført en innbitt krig på vårt territorium. Våre frihetskjempere har satt seg som mål å stå urokkelig imot denne angrepskrigen som er satt i gang av den rasistiske singalesiske staten. Ettersom flere av verdens land støtter oppunder folkemordskrigen mot det tamilske folket, ser vi oss nødt til å føre en forsvarskrig for vårt folks frihet.

I dag har bevegelsen vår begitt seg ut på en historisk reise, som er både risikofylt og som vil kreve store anstrengelser. I dette historiske vågestykket har vi støtt på en rekke svingninger, så vel som konfrontasjoner. Vi har stått overfor krefter som har vært mye mektigere enn oss. Vi har hatt direkte sammenstøt selv imot overlegne styrker som har vært sterkere enn oss. Vi har stått imot og bekjempet bølge etter bølge av fiendtlige angrep. Helt på egen hånd har vi slått tilbake nettverket deres, som har vært vevd sammen med forræderi og sabotasje. Vi har stått fjellstøtt imot alle disse farene som har herjet som stormkast. Sammenlignet med disse hendingene i fortiden, er dagens utfordringer verken spesielt ukjente eller uoverkommelige. Vi kommer til å bekjempe disse utfordringene ved hjelp av den forente styrken som bor i folket vårt.

Dette landet som den singalesiske staten forsøker å okkupere og slavebinde, har aldri tilhørt dem. Dette landet er og blir vårt. Oldtidens tamilske sivilisasjon stod standhaftig opp og forsvarte denne landjorda. Våre forfedre som bodde og hørte til her. Fra gammelt av har våre konger bygget kongedømmer og dynastier, og styrt dem herfra. På denne landjorda hvor vår

nasjons røtter er nedgravd, ønsker vi å leve i fred og verdighet, og å kunne ta egne avgjørelser som angår våre liv, uten innblanding fra utenlandske herskere.

Fra den dag av da den britiske kolonialismen ble skiftet ut med singalesisk undertrykkelse, har vi kjempet for våre rettigheter som er oss berettiget, først med fredelige midler, deretter med våpen. Den politiske kampen for vår rett til selvbestemmelse har blitt mer betydningsfull i løpet av de siste seksti år. I denne perioden har kampen vår tatt ulike former, retninger og skutt frem i full utvikling. Til å begynne med var det en fredelig og demokratisk folkekamp for rettferdighet. Den rasistiske singalesiske staten grep så til en væpnet og villdyrsaktig voldsbruk som lignet villdyr, for å slå ned/knuse den fredelige motstandskampen som det tamilske folket utkjempet for sine politiske rettigheter. Det var da den statlige undertrykkelsen brøt med alle gjeldende normer og da folket vårt stod overfor ren og skjær terrorisme, at vår frihetsbevegelse så dagens lys som en naturlig historisk konsekvens. Det var oss tvingende nødvendig å ta til våpen, for å kunne være i stand til å forsvare folket vårt fra den væpnede terrorismen som ble utført av den rasistiske singalesiske staten. Den væpnede voldelige vei var med andre ord ikke et frivillig valg. Derimot var den påtvunget oss av historiske hendelser.

Selv om den væpnede frigjøringskampen ble påtvunget oss av grunner som ikke kunne unngås, ønsker vi like fullt å få en slutt på krigen og forsøk å få til en fredelig løsning på det nasjonale spørsmål som angår vårt folk. Vår frihetsbevegelse er alltid beredt for dette. Vi har ingen motvilje mot en fredelig løsning. Vi har heller aldri nølt med å delta i fredsforhandlinger. Fra Thimpu til Genève, og under diametrale varierte historiske omstendigheter, har vi akseptert fredelige metoder og tatt del i forhandlinger for å gjenvinne tamilenes politiske rettigheter.

Til tross for at vi har handlet ærlig, redelig og helhjertet i vår søken etter en fredelig løsning på det nasjonale spørsmålet, har alle fredssamtalene vært nyttesløse. Steilheten som singaleserne har utvist, dens uhederlige tilnærming samt dens urokkelige tro på militære løsninger, var årsaken til at fredsforhandlingene falt i staver. Selv på et tidspunkt hvor vi hadde oppnådd imponerende resultater på slagmarken, og selv da vi hadde knust ryggraden til de singalesiske væpnede styrkene, selv da deltok vi fredsforhandlingene som ble tilrettelagt av Norge. Med tanke på å skulle finne en avslutning på krigen, deltok vi med ærlighet og innsatsvilje i fredssamtalene som varte i seks lange år.

Vi fortsatte å utvise tålmodighet med fienden som var på krigsstien, og med provokasjonene til deres væpnede styrker. Ikke slik å forstå at vi hadde tillit til at den rasistiske singalesiske staten ville kunne respektere vårt folks berettigede krav og således yte oss rettferdighet, men det var tvert imot for å avsløre/avdekke Sinhala- statens dobbeltmoral/hykleri og samtidig for å innprente overfor verdenssamfunnet vår fredsintensjon at vi deltok i forhandlingene.

I løpet av disse fredssamtalene som ble avholdt i flere av verdens hovedsteder, ble det verken gjort noe forsøk på å finne en løsning på tamilenes daglige behov, ei heller gjort forsøk på å fremforhandle en løsning på det underliggende nasjonale spørsmålet. Sri Lanka utnyttet heller sjansen til å svekke LTTE og å lure både det tamilske folket så vel som verdenssamfunnet. Samtidig som de brukte forhandlingene som en fasade for deres egentlige motiver, planla den singalesiske staten i det skjulte å føre en større krig mot den tamilske nasjonen. Ved å utnytte våpenhvilen og den fredsommelige stemningen, gjenopplivde Sinhala-staten sin sammenbrutte økonomi og gjenoppbygde sin militærstyrke som var et eneste rot. Singaleserne konsentrerte seg om å rekruttere tungt, renovere arsenalet sitt, forsterke de væpnede styrkene, samt å gjennomføre militære øvelser. Mens den tamilske nasjonen engasjerte seg i fredsarbeid, var den singalesiske nasjon opptatt med/fast bestemt på å forberede seg til krig.

I mellomtiden var det noen land, de såkalte ”fredssponsorene” som kastet seg ut i handlinger som kom til å svekke fredsforhandlingene. De degraderte vår frihetsbevegelse til å være en terroristorganisasjon. Vi ble satt på terrorlisten deres og utviste fra det gode selskap som uønskede og kasteløse. Våre mange tamilske landsmenn i eksil ble truet til å underkaste seg undertrykkende begrensninger, som ble påtvunget dem for å hindre dem i å delta i politiske aktiviteter som støttet vår frihetskamp. Humanitære aktiviteter som vårt lovlydige folk i mange land har drevet med, og som har vært godt innenfor rammen av de nasjonale lovene, er blitt bagatellisert og innskrenket. Disse aktivitetene hadde som mål å skaffe humanitær hjelp til hjelpeløse ofre etter folkemordsaksjoner utført av den sri lankiske stat i de tamilske områdene. Imidlertid ble disse humanitære tiltakene stemplet som kriminelle gjerninger i de respektive landene. Representanter for den tamilske befolkningen og ledere fra lokalsamfunnene ble arrestert, fengslet og fornærmet. Den tydelige partiskheten som viste seg gjennom det som landene foretok seg, virket inn på fredssamtalene, både i balansen og i betraktningen av vår status som en likeverdig part. Dette bidro til å ytterligere forverre den singalesiske statens rasistiske holdning. Singalesisk sjåvinisme ble oppmuntret til å heve hodet

ustraffet, og det var ikke til å unngå at den singalesiske staten ble dyttet videre på sin krigssti.

Den singalesiske nasjonen stengte hardt igjen portene til fred, og førte igjen krig mot den tamilske nasjonen. Våpenhvileavtalen som ble lagt til rette av verdenssamfunnet ble ensidig opphevet fra singalesisk side. Merkelig nok var det ingen innvendinger å høre fra en eneste fredssponsor, ikke engang for formell korrekthets skyld. Heller ikke kom det noen uttalte bekymringer. Som om ikke det er nok, er det noen land fra det internasjonale samfunn som skaffer til veie en rikelig forsyning av krigsmateriale, militærtrening og ekspertise, helt kostnadsfritt. Dette har oppmuntret den singalesiske staten til å opptrappe folkemordskrigen mot tamilene, en krig som har en terrorists freidighet.

I dag har den singalesiske staten, som aldri før, rettet tilliten mot sin militære styrke, mot militære midler og mot en militær løsning. Statens ønske om å påtvinge sin militære despotisme over tamilenes hjemland og å beordre et strengt militært styresett over tamilene, har økt. Følgelig har krigen fått fotfeste og blitt mer intens. Sannheten er at dette ikke er en krig mot LTTE, slik som den singalesiske staten hevder. Dette er derimot en krig mot tamilene, det vil si den tamilske nasjonen. Kort sagt, en folkemordskrig.

Denne krigen har berørt tamilske sivile mer enn noen andre. Ved å skru krigens hete over på vårt folk og ved å belaste dem med lidelser som ikke kan måles, forsøker den singalesiske staten å snu folket vårt imot LTTE. Ved å stenge av jernbanenettets hovedlinjer, forby eksport/import av mat og medisiner, og ved å kvele folk inne i tette militære inngjerdinger, har myndighetene utløst en sperreild av bombardement og granatregn. Det at folket vårt har mistet sine private jordeiendommer og det uforstyrrelige livet som hører til, gjør at folket vårt er blitt redusert til å leve i ekstrem nød og som omstreifende flyktninger. De er blitt tvunget til å bære den evige lidelsens kors fra vugge til grav. Mens de kjemper mot sykdom og elendighet, feilernæring, aldring og altfor tidlig død, lever folket vårt et liv fullt av lidelse. Med ett eneste mål for øye, nemlig å knekke den uforanderlige viljen til vårt folk, har den singalesiske staten utløst bølger av undertrykkelse mot dem, og gjort dem blodig urett. En enorm økonomisk krig er blitt erklært imot folket vårt, deres økonomiske liv er blitt lagt i ruiner, og deres levebrød fra dag til dag er blitt svekket. I de tamilske områdene har hundrevis av mennesker forsvunnet eller blitt drept hver eneste måned under militær kontroll. I de singalesiske områdene, har forsvinninger og likvidering av tamiler blitt en dagligdags hendelse.

Befolkningen i de tamilske områdene møter, under dagens militærokkupasjon, en hverdag som stadig mer preges av folkemord. Død, ødeleggelse, grusomme handlinger fra militæret sin side, samt å leve som i fengsel i sitt eget land, er blant de uutholdelige lidelsene som folket vårt må tåle hver eneste dag. Fengsling, frihetsberøvelse, tortur, voldtekt, drap, forsvinninger og hemmeligholdte begravelser på ukjente gravsteder, bidrar til å opprettholde en ond sirkel som livene til vårt folk er fanget i. Likevel har tamilene aldri mistet håpet. Intet straffetiltak, uansett hvor hardt det enn måtte være, kan noen gang holde tilbake viljen deres til å yte motstand. Den dragende lengselen etter frihet forblir sterk. Ingen luftbomber kan utslette besluttsomheten deres om å få tilbake friheten. Vårt folk er vant til å bære lidelsens kors. De er vant med å stå overfor ødeleggelser og tap, hver eneste dag. Denne lidelsen har ytterligere oppildnet viljen om å forbli tro mot sin streben. Med en slik oppmuntring har det sterke ønsket om å leve i frihet vunnet terreng som aldri før.

Vi har stått overfor en mektig fiende i lang tid, vi har ofret så mye og kjempet så lenge, for ingenting annet enn at vårt folk skal få leve i frihet, for at de skal kunne leve med verdighet og i fred. Vi driver denne kampen ved hjelp av den hengivne støtten til tamiler over hele verden. Dessuten er ikke frihetskampen vår i strid med nasjonale interesser, verken geopolitiske eller økonomiske interesser til land utenifra. De iboende forhåpningene til folket vårt, hemmer ikke noe land eller folk sine nasjonale interesser. Samtidig bør det bemerkes at i løpet av vår frihetskamps lange historie, har vi aldri oppført oss aggressivt imot noen som helst medlemsstat av verdenssamfunnet.

I likhet med frihetsbevegelsen, har vårt folk bestandig ønsket å beholde et varmt og vennlig forhold til det internasjonale samfunn, og også med vårt naboland India. Med dette i sikte, ønsker vi å skape et levedyktig samarbeidsforhold og forbedre vennskapet. Vi ønsker å gi uttrykk for vår velvilje, og ser frem til muligheten for å bygge et konstruktivt forhold. Fra mitt hjerte inviterer jeg de landene som har terrorlistet oss, om å ha forståelse for vårt folks dype ambisjoner og vennlige tilnærmelser, og jeg anmoder dem om å fjerne det offentlige forbudet som de har lagt på oss, og om å anerkjenne vår rettmessige kamp.

I dag er det store forandringer å spore i India. De stille stemmene som hvisker sin støtte til oss, høres igjen høyere og høyere. Alt tyder på at kampen vår holder på å bli akseptert der borte. Den positive endringen i holdninger gir oss mot til å gjenoppta forholdet vårt med den indiske supermakten. Indias

tidligere tilnærmelser og innblanding har vært skadelig både for Tamil Eelams befolkning, og for deres frihetskamp. Den rasistiske singalesiske staten, med sin intrigering, bidro til fiendskap mellom frihetsbevegelsen vår og den forrige indiske regjeringen. Konflikten som oppstod fra denne stemningen, utartet seg til en større krig.

Det var fordi vi var fast bestemt på å følge vår overbevisning, og for vårt folks frihets skyld, at det brøt ut gnisninger mellom frihetsbevegelsen vår og India. Imidlertid har vi ikke på noe tidspunkt ansett India som en fiendtlig makt. Folket vårt har alltid sett på India som vår venn. De har store forhåpninger om at den indiske supermakten vil erklære et positivt standpunkt hva angår vårt nasjonale spørsmål.

Med sin ufeilbarlige forståelse for den vanskelige situasjonen som vi befinner oss i, har Tamil Nadu tatt mot til seg for å reise seg opp på vegne av vårt folk i den trengende time. Denne inngripen, som kommer på et meget passende tidspunkt, har tilfredsstilt Tamil Eelams folk og frihetsbevegelsen vår, og gjort at vi føler oss lettet. Jeg ønsker på dette tidspunkt å uttrykke min kjærlighet og takknemlighet til det tamilske folket, dets ledere i Tamil Nadu, samt til Indias ledere, for deres tydelige støtte og for den kjærlige hånden som de har strukket ut. Jeg vil av hele mitt hjerte be dem om å komme med en klar og bestemt stemme til støtte for kampen for opprettelsen av en tamilsk stat, samt å igangsette passende og positive tiltak for å fjerne forbudet (ban), noe som stadig er et enormt hinder for et vennskapelig forhold India og LTTE imellom.

Mitt elskede folk!

Ingen store endringer har funnet sted i den singalesiske politiske virkeligheten. Politikken der har utviklet seg til å ligne en demonisk krig. I et land som tilber Buddha som preket om kjærlighet og godhet, konkurrerer nå rasistisk hat og krigerskhet mot hverandre. Alt vi gjør, er å lytte til krigstrommenes regelmessige slag. Ingen fornuftig røst er å høre, som enten kunne ha talt for å gjøre en slutt på krigen, eller for å oppnå en fredelig utgang på konflikten. I de singalesiske områdene av Sri Lanka, fra politisk hold til åndelige ledere, fra journalister til vanlige borgere, taler stemmene deres kun til støtte for krigen.

Den tamilske nasjonen ønsker ikke krig. Den favoriserer ikke vold. Det er den singalesiske nasjonen som har ført krig mot vår nasjon, mens sistnevnte har fulgt AHIMSA- veien, og bedt om rettferdighet ved hjelp av fredelige

metoder. Da SAARC (South Asian Association for Regional Cooperation)-lederne i regionen vår møttes i Colombo, uttrykte vi vår vennlighet, og erklærte innstilling av fiendtlighetene. I strid med dette, avslo den singalesiske nasjonen våre forhandlingsutspill, latterliggjorde oss, og fortsatte offensiven. Det er singaleserne som har fremlagt uakseptable og fornærmende betingelser. Det er med andre ord den singalesiske nasjonen som fortsetter krigen.

Den singalesiske staten fører en større folkemordskrig mot oss i vårt eget land, selv om nyhetene herfra nektes å komme ut til verden utenfor. Det ene singalesiske regimet etter det andre har ført verdenssamfunnet bak lyset med en rekke villedende og falske påstander. Fra noe som begynte med konferansen ved det runde bord, har listen av bedrag nå vokst seg så stort at det omfatter også den siste konferansen med alle partiene. I løpet av den tiden har verdenssamfunnet forblitt lurt og bedratt. Det tamilske nasjonale spørsmål ble også trukket i langdrag, uten at man kunne tilby noen positiv løsning på det. I mellomtiden har den singalesiske nasjonen benyttet sine væpnede styrker til å sette tamilsk jord i brann. Staten har utslettet en fredelig livsførsel på tamilsk jord, og dermed satt tamilene på bar bakke, tvangsflyttet dem, og gjort dem til flyktninger. Singaleserne har nektet å sørge for tamilenes grunnleggende rettigheter, de har splittet det tamilske landet i to, satt inn anti-tamilske væpnede grupper i administrasjonen, mens de fører et tyrannisk militært styresett. Nå fortsetter de med krigen, og tilbyr seg å finne en løsning på problemet kun etter at LTTE er bekjempet. Er det slik at den singalesiske nasjonen vil tilby en løsning først etter at alle tamilene er slått ned og drept? Ønsker de å utslette de sanne representantene for den tamilske befolkning, og tvinge gjennom sine maktbetingelser innen de vil komme med en løsning? Den singalesiske nasjonen nekter å anerkjenne tamilenes historiske hjemland. I slik en situasjon, hvordan vil man da kunne tilby en rettferdig løsning for vårt folk?

Når det kommer til det tamilske nasjonale spørsmålet, opererer den singalesiske nasjonen med en eneste politisk agenda. Dette er tydeligvis en politikk som går ut på undertrykkelse. Selv den vesle flammen av håp som folket vårt hadde, om at den singalesiske nasjonen ville gå bort fra sin voldelige tilnærming og i stedet tilby rettferdighet, har nå falt i grus. Ingen politisk omformering har funnet sted i løpet av de siste 60 år i det singalesiske regimet. Derfor er det også lite trolig at det skal kunne skje i nærmeste fremtid. Folket vårt er ikke klare for å stole på den singalesiske nasjonen igjen, bare for å bli sveket nok en gang.

Det er sant at Tamil Eelam er en liten nasjon i verdenssammenheng. Likevel har den et stort potensial. Det er en nasjon med en karakteristisk individualitet. Den har sitt eget særpregede språk, sin egen kulturelle arv og historie. Singaleserne forsøker med militærmakt å ødelegge alt dette. De ønsker å ødelegge tamilsk uavhengighet og bytte den ut med singalesisk suverenitet. Som Tamil Eelams frihetsforkjempere, vil vi aldri tillate verken singalesisk okkupasjon, eller at singalesere skal dominere vårt hjemland.

Uansett hvilke utfordringer vi skulle stå overfor, uansett hvilke eventualiteter vi vil kunne bli møtt med, uansett hvilke krefter som skulle stå i vår vei, vil vi fortsette kampen vår for det tamilske folks frihet. På historiens vei, og i lys av dagens omkringliggende forhold, vil vi fortsette vår kamp helt til den fremmede singalesiske okkupasjonen er fjernet fra landet vårt.

På dette historiske tidspunkt vil jeg anmode alle tamiler, hvor enn i verden de måtte befinne seg, om å la stemmene deres høres, fast og bestemt, til støtte for frihetskampen som ledes av deres brødre og søstre i Tamil Eelam. Jeg vil be dem av hele mitt hjerte om å strekke ut en sterk hjelpende hånd til vår frihetsbevegelse, og fortsette å gi sine bidrag og hjelp. Jeg vil også benytte denne anledningen til å gi uttrykk for min hengivenhet og min ros til våre tamilske ungdommer som lever utenfor hjemlandet sitt, for den fremstående og engasjerte rollen de spiller gjennom aktivt å bidra til frigjøringen av vår nasjon.

La oss alle bestemme oss fullt og helt for å følge den samme veien som våre helter, som i jakten på sine ambisjoner om rettferdighet og frihet, ofret sine liv og har blitt en del av historien til vårt land og vårt folk.

" Pulihalin Thagam Tamileelath Thayagam"

.....
(V.Pirapaharan)
Leder,
Frihetsorganisasjonen- De Tamilske Tigerne